

Filip Marković — Koma

Copyright © 2022 Filip Marković
Copyright © 2022 za Srbiju Talija Izdavaštvo

Ova publikacija se u celini ili u delovima ne sme umno-
žavati, preštapavati ili prenositi u bilo kojoj formi ili bilo
kojim sredstvom bez dozvole autora ili izdavača, niti može
biti na bilo koji drugi način ili bilo kojim drugim sredstvima
distribuirana ili umnožavana bez odobrenja izdavača. Sva
prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač
po odredbama Zakona o autorskim pravima.

www.talijaizdavastvo.rs

Filip Marković

KOMA

Talija izdavaštvo

Niš, 2022

*I onda, kada ostanemo bez igde ikoga, ti si uvek bila tu!
Za svu tvoju ljubav, koja nema granica.
Za moju jednu i jedinu sestru.*

UVOD

Iz nekog tamnog tunela sna upala sam u ovu moru, iz koje ne vidim izlaza. Ne shvatam šta se dešava oko mene dok se približavam tom svetlu, koje kao da će mi pojasniti nešto. Možda nešto dobro, možda loše. Ne znam, ali ne želim ni da saznam. Želim da promenim situaciju oko sebe, ali ja to jednostavno ne mogu da uradim. Kao da sam programirana da sledim nečija uputstva. Kao marioneta koja nema izbora, već da napravi pokret za koji je stvorena. Jedna lutka pod koncima misterioznog lutkara, koji odlučuje moju sudbinu. Imam osećaj kao da sam u nekoj bliskoj prošlosti. Neki déjà vu, koji je već prošao, već bio viđen i ne može se promeniti. Moja prošlost je prepuna poslednjeg sećanja, koje ću ponovo posvedočiti, a da ovaj put ne pokušam da napravim neku obazriviju odluku i promenim stvari na dobro. Nalazila sam se u kavezu bliske prošlosti dok sam posmatrala svoju suluđu sudbinu kako se odvija pred mojim očima.

Znojavim rukama stezala sam volan ispred sebe. Osećam kako desnom nogom pritiskam papučicu za gas još snažnije. Zvuk motora postaje sve glasniji dok mi kapljice kiše lupaju o šoferšajbnu. Bacam pogled na oblake ispred sebe – kiša je rominjala. Sivo nebo neke večeri, ali ja ne znam koji je dan ili godina. Ne znam zašto vozim tako brzo tom krivudavom magistralom. Nisam bila u nekom gradu ili naselju. Oko

mene vrhovi brda i gusta šuma. U podnožju brda, odmah ispod puta, tekla je brzo mutna reka. Šuma i stene uz put, koji nije bio osvetljen. Linije puta izlizane, a rupe loše popunjene. Ne znam zašto mi je to bitno, ali kao da želim da saznam koja je to magistrala bila i gde je vodila, ali i šta sam ja tražila na njoj, vozeći poput besnog manijaka drumu.

Osećam kako mi kolena klecaju. Strah mi razjeda srce dok mi um radi trista na sat. Plašim se nečega, ali čega? Očigledno je da bežim od nekoga, ali od koga? Pokušavam da okrenem glavu, ali ne mogu; moj pogled je fiksiran na put ispred mene. Stiskam volan još snažnije dok se auto ubrzava. Ulazim u krivinu ludački, prelazeći na suprotnu stranu puta. Vozim poput Šumahera dok mi kožom mili strava od nečega, ali ja još uvek ne znam od čega. Bacam pogled usput i shvatam da sam zaobišla krivudavi deo magistrale. Dajem još snažniji gas dok motor mog Forda počinje da zuji još glasnije. Prelazim šakom preko čela dok mi znoj ostaje na njoj. Moje usne su slane, kao da su bile natopljene suzama. Dotakla sam jabučicu pod desnim okom i taj dodir me je toliko zboleo da sam osetila blago peckanje u glavi. Neko mi je opalio boks, ali ja ne znam ko. Bežala sam od nekoga ko me je fizički povredio. Još uvek ne znam zašto, samo vozim brzo, kao da ostavljam ceo svoj život iza sebe.

Ravan put ispred mene se gubio u krivini crne tačke. Tada, niotkuda, ja čujem uplašeno disanje iza sebe. Strava postaje još snažnija, dok se moja leva noga spremala da nagazi kočnicu. Sićušan i uplašen uzdah dao mi je jasan znak da ja nisam bila sama u svom autu. Želela sam da se okrenem i pogledam ka zadnjem sedištu, ali ja to nisam mogla da uradim. Zarobljena u snu ili sećanju, kao da sam bila primorana da gledam na drum ispred sebe.

Čujem zvuk motora sa dosta konjskih snaga. Moćna mašina, koja mi se približava stravičnom brzinom. Ja i dalje po-

kušavam da pogledam ka zadnjem sedištu, ali je moj unutrašnji retrovizor okrenut u stranu; nešto mi ne dozvoljava da podignem ruku i okrenem ga. Bacam pogled na spoljni retrovizor sa svoje desne strane i vidim crni alfa romeo, kako me proganja, želeći da me pretekne i prepreči mi put.

Počela sam da jecam. Nešto u meni je znalo čiji je to auto bio, ali ja tog trenu kao da sam izgubila sećanje. Osećaj u srcu je buktao od straha, ali ja nisam znala čega se plašim. Uzdasi na zadnjem sedištu postaše uznemirujući, a ja dadoh još jači gas. Uletela sam u krivinu, tako brzo, kao da mi život zavisi od toga.

Nebo je počelo da grmi, asfalt je bio vlažan od rominjanja kiše, reka je tekla strahovitom brzinom, stabla i grane borova su se ljuljala u šumi oko puta, crni alfa romeo je pokušao da me pretekne na deliću ravne magistrale, a ja... Ja sam uletela u krivinu, prelazeći na suprotnu traku u svom begu, kada se to sivo predveče obasjalo čudnim svetlom nekih ogromnih farova. Ne znam da li je to ispred mene bio šleper, kamion ili cisterna. Farovi, tako kolosalni pod punim svetlom, naterашe moje ruke da okrenu volan naglo udesno. Izgubila sam kontrolu nad svojim Fordom, koji je udario levim farom u ivicu stare, sive i rđave bankine. Auto je poskočio zajedno sa mnom na prednjem sedištu i uzdasima nekoga ili nečega na zadnjem sedištu. Poleteli smo u jarak dok sam vrištala na sav glas. Auto nije ni udario o zemlju negde pri obali reke kada se mojim umom nadvila neka čudna tama. Ja sam se budila iz ove more. Nekog sećanja, košmara ili sna. Ja sam se budila u stvarnost, koja nije bila ništa bolja od ove strahotne more; bila je prepuna krvavih događaja, koji će moju dušu zavesti u crni žal za čitavu večnost.

I

Bila je to manja soba belih zidova. Pokraj bolničkog kreveta, sa leve strane, manji lavabo. Oko lavaboa neki zid od drveta. Bile su do zatvorene police u obliku kvadrata, dobro ispolirane, uz ceo bočni zid. Kao da je zid u sebi imao one tvrđave od ormara iz Simpa. Na lavabou tečni sapun i četkica za zube u celofanu. Sa desne strane kreveta, poveći monitor povezan na mašinu za EKG. Uz mašinu i monitor, do vrha naslona kreveta, uzdizala se metalna šipka, poput ofingera za infuziju. Žena bledog lica je ležala u bolničkom krevetu. Sunčeva svetlost se jedva probijala kroz spuštene venecijanere. Ona se polako budila uz uzdahe, a mašina pokraj nje krenu da pišti.

Medicinska sestra je uletela u sobu nakon trećeg pištenja EKG mašine. Na ekranu je proverila otkucaje srca pacijentkinje uverivši se da su stabilni. Pritisnula je crveno dugme na bočnoj strani mašine, a zatim uperila manju lampicu, poput hemijske, pacijentkinji u poluzatvorene oči. Ona se polako budila iz svog sna; barem je tako mislila u tom trenutku. Svetlost lampice joj probudi razum u potpunosti. Mahinalno zgrabi ruku medicinske sestre, kao da se branila od nje.

„Gde sam?! Ko si ti?!“, uplašeno se breknula dok je osećala gorčinu u grlu.

Stisak ruke medicinske sestre se ublaži kada joj se ona nasmešila.

„Opustite se. Na sigurnom ste. Ja se brinem o Vama. Uskoro će doktor stići“, ljubazno je kazala medicinska sestra.

Pacijentkinja spusti svoju ruku uz telo. Osećala je neki čudan bol u svojoj ruci; bila je povezana na infuziji. Ona se jako bojala igle. Počela je uznemireno da drhti želeći da dozna sve. Pitanja je mučno postavljala suvim glasom; osećala se malaksalo. Zatvorila je svoje oči kao da je i dalje bila umorna. U tom momentu, ona nije znala zašto je u bolničkom krevetu. Šta joj se dogodilo i gde se tačno nalazila. Kada joj se um još više razbistrio, ona je shvatila da čak nije znala ni ko je ona uopšte. Ni svoje ime, prezime ili kako uopšte izgleda. Panika postade još jača u njoj. Borba sa malaksalošću bila je otužna. Doktor je brzim korakom ušao u sobu. Nasmešio se pacijentkinji, a zatim stao pokraj medicinske sestre. Dohvatio je medicinski karton okačen na maloj kuki pri dnu bolničkog kreveta, a potom započeo urgentnu vizitu.

„Šta imamo ovde, sestro?“

„Iznenada se probudila iz kome. Gledajući analize i ja sam veoma iznenađena, doktore“, zbunjeno je odgovorila medicinska sestra.

„Da, to je očigledno. Mislio sam da je ovo dugoročna koma, ali nije. Mora da je došlo do greške. Kako se oseća pacijentkinja? Kakvo je njeno stanje?“, upitao ju je dok je listao medicinski karton pacijentkinje.

„Rana od udarca na desnoj jabučici je zarasla. Juče su uklonjena tri konca. Otkucaji srca su vraćeni u normalu. Malo brži ritam nego uobičajno, ali to je normalno za njeno stanje. Krvni pritisak je u redu. Ugruvanost na rebrima od udarca takođe je u redu, bez značajnih posledica. Manji podlivi poput modrica su zbrinuti.“

„U redu. Kako se oseća pacijentkinja? Niste mi odgovorili.“